

Publicerad 2021-10-22 18:02 av Elisabeth Nilsson

*repris från 2013*

## **HÖGMOD**

Det sitter en man på en bänk i den lummiga parken bredvid kyrkan. Orakad, smutsig, onykter. Vem är han, denne man med ett förlorat liv. Bortglömda barn. Ingenstans att bo. Förbrukad, förminskad till ingenting. Hans tankar irrar fram och tillbaka. Till en annan tid. Då framtiden syntes ljus och lovande. Då kärleken levde i fru och barn. Men han kastade bort allt. För sin eviga vän och fiende. Flaskan. Så nu sitter han här. Med tårade ögon i sina minnen.

En kvinna, välklädd och välfriserad, med strama läppar stannar till. Ser högdraget på honom. En människospillra. En nolla. Ingenting värd. Hennes ögon lyser föraktfullt när hon kastar sina hånfulla ord på honom. Sådana som han skulle inte finnas. Kostar bara samhället en massa pengar. Är tärande och bidrar inte med något. Medan vi andra får bekosta att ni kan sitta och supa dagarna i ända. Inte arbetar.

Varje ord känns som ett piskrapp mot hans sargade själ. Han har inga svar att ge. Ingen ursäkt för vad han är. Han vrider upp munnen i ett ironiskt grin. Lyfter flaskan till en skål mot kvinnan. Medan gråten ylar inom honom. För hans bortkastade liv. Andra människors högmod. De som har allt. Men ingen barmhärtighet. För sådana som han. Andra som av olika skäl inte är lyckade samhällsmedborgare. Den lilla människan i fattigdom och utanförskap.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elisabeth Nilsson med Poeter.se id #33406 innehar upphovsrätten